

1. Paszkál király pompásai

Volt egyszer egy ország, ebben volt egy kert, amit Kerekertnek hívtak. Kerkertben, ami maga volt a paradicsom állt egy palota. Ebben a palotában lakott Paszkál király.

A király gyakran összehívta alattvalóit, a pompásokat a palota tróntermébe. A terem ilyenkor csak úgy fehérlett, mert a pompások a királytól kapott hófehér ruhájukban jelentek meg uruk színe előtt. A pompások mindig büszkén hordták ezt az öltözetet, és nagyon vigyáztak, hogy mindig rendezett és hófehér maradjon ez a királyi ruha.

- Üdvözlünk titeket, kedves pompásaink! – kezdte ilyenkor a király. – Köszönjük, hogy eljöttetek és megemlékeztek a Bajmók Baltazár elleni háborúban aratott győzelmünkről.

- Hip! Hip! Hurrá! – zengték a pompások feleletként.

- Tudjátok, hogy a háború eldőlt, de még sok rongyos van, akit a rosszindulatú Bajmók Baltazár rabságban tart. Újra elküldünk titeket, hogy megmondjátok nekik, ha bocsánatot kérnek tőlünk, és önként levetik a Bajmók Baltazár-féle rongyokat, akkor pompásokká tesszük őket, meghívjuk a győzelmi ünnepségre és az új országunkban is jó dolguk lesz.

- Felség, mindig olyan nehéz elhagyni téged! – mondta az egyik idősebb fehér ruhás.

- Tudom, hű hívem, de a tervünkhöz ti is kelletek.

- Felség, mit tegyünk, ha nem akarnak ránk hallgatni? – kérdezte az egyik újonnan jött pompás.

- Te is más pompástól hallottad a meghívásomat, de nem ő győzött meg téged, hanem mi. A ti feladatotok csak az, hogy továbbadjátok a meghívásomat! – válaszolta a király.

Ekkor mindenkiben eszébe jutott az az örömteli pillanat, amikor a király hívását meghallattok, és kicsit elszégyellve magukat rögtön nem ellenkeztek tovább a király akaratával.

- Most pedig induljatok! Ne késlekedjete! Hallja csak meg minden rongyos a tervemet! De vigyázzatok, hogy a ruhátokon ne essen egy folt sem, mert színem elé csak hófehér ruhában állhattok! – bátorította és intette a király a pompásokat.

A király háromszoros hiphiphurrát kapott a teremből távozó pompásaitól:

- HipHip! Hurrá! – zengték a pompások.

A távolodókat örömét még sokáig lehetett hallani a trónteremben.

A pompásoknak a palotából kilépve elváltak az útjai. Mindegyikük a saját lakóhelye felé vette az irányt, hogy ott lakó rongyosoknak mondja el a király jó hírét. Mégsem kellett egy pompásnak sem egyedül mennie, mert mindig akadt két vagy három pompás, aki ugyanott született. Ha pedig valaki olyan helyről származott, ahová még a bükkfánfüttyülő sem jár, annak sem kellett félnie, mert őt a király a palota legmagasabb tornyából szemmel követte, s azonnal

Körmendi Tamás: Pacuhák

parancsolt volna seregnyi szolgájának, hogy védje meg a pompását, ha látta volna, hogy bajba jutott.

2. A három pompás és a rongyos bűvész

Történt egyszer, hogy három pompás a királynál tartott gyűlés után a palotából tartott hazafelé az északi városba. Miközben ballagtak az úton beszélgettek egymással:

- Timót, te mit gondolsz, mikor lesz a nagy ünnepség? – kérdezte Léna a pompás fiútól.
- Nem tudom – válaszolta Timót.
- Kedveseim, azt csak Paszkál király tudja – mondta szelíden Berti bácsi, aki már olyan régóta pompás volt, hogy nemcsak a ruhája, de a haja is fehér volt.
- Tudom, Berti bácsi, de olyan jó lenne, ha eljönne a nagy ünnepség napja, mert akkor már soha nem kellene ezeket az utakat megtenni, hanem a palota maga lenne az otthonunk. – mondta vágyakozva Léna.
- Most még feladatunk van. Ha a palotába maradunk, akkor nem tudjuk megtenni, amit a király kért – mondta Timót is
- Igazatok van! – felelte Léna. – Fontos, hogy minél több rongyos meghallja a király jó hírét.
- Még fontosabb, hogy el is higgyék, amit a király ígért és pompássá legyenek – mondta Berti bácsi.
- Milyen jó lenne, ha a barátaim, akikkel már gyerekként is együtt játszottam, nem csak meghallgatnának, majd gúnyolódva legyintenének, hanem ők is Paszkál királyhoz tartoznának – mondta Timót.
- A király látja, hogy ilyen vágy van a szívedben, és azt szeretné, ha minél több pompás lenne, de csak ő tudja pontosan, hogy kivel mi a terve. Nekünk csak a hírt kell vinni. – válaszolta Berti bácsi Timótnak.
- Nem szoktál szomorú lenni, ha a rongyosok csak kikacagják a királyt és az ígérését? – kérdezte Timót.
- Csak nehezen értettem meg, hogy ha szomorú leszek egy valaki miatt, a sokadikhoz érve nagyon elszomorodhatnék. De a király híre örömhír, s a sokadiknak is ugyanarra az örömhírré van szüksége, mint az elsőnek. Ha már az első után szomorú lettem, akkor a másodiknak, harmadiknak, negyediknek, sokadiknak hogyan mondom el az örömhírt – magyarázta Berti bácsi.
- Nézzétek, megérkeztünk! – mondta Léna.

A három pompás kicsit szaporázta a lépteit, s hamarosan az északi város kapuja előtt álltak. A városból zene és zsebongás szűrődött ki.

- Mi ez a hangzavar? – kérdezte Léna.
- Bajmók Baltazár minden évben ilyenkor ünnepséget rendez önmaga tiszteltére. – mondta Berti bácsi.

- Hogy felejthettük el? Most hogyan fogunk hazajutni? – kérdezte Timót.
- Menjünk a szűk sikátorok felé, mert úgyis mindenki az nagyszínpadnál van! – vette fel Berti bácsi bölcsen.
- Ez jó ötlet! – vágta rá a két fiatalabb pompás.
- Azzal elindultak a sikátorok felé. Távrolról végig hallották Bajmók Baltazár fültépő, ésszagató, szívkeserítő zenéjét.
- Ahogy mentek a sikátorban, egyszer csak eléjük toppant, vagyis inkább perdült egy meglehetősen fásultan táncoló rongyos. Miközben táncolt a ruhája láthatóan egyre rongyosabb és rongyosabb lett.
- Hát ti miért nem táncoltok? – kérdezte a fásult rongyos.
- Mi nem veszünk részt Bajmók Baltazár ünneplésében! Mi csak Paszkál királyt ünnepeljük! – felelte kórusban és büszkén a három pompás.
- Paszkál király? Már halottam róla. Akkor ti biztosan pumpások vagytok? – tűnődött az idegen.
- Majdnem. Maradjunk inkább a pompásban. Léna, Berti bácsi és végül én, Timót.– mondta Timót miközben bemutatta magukat Periklésznek.
- És te ki vagy? – tette fel a kérdést Léna.
- Periklész vagyok a bűvész –mutatkozott be az idegen.
- Ha bűvész vagy, miért táncolsz? – kérdezte Timót.
- Mikor meghallom ezt a fültépő, ésszagató, szívkeserítő zenét, akkor rögtön táncra kell perdülnöm. Nem magamtól táncikálok, szégyellem is magam, ezért táncleptem le a tömegből, de mást nem tudok tenni, mert valamilyen erőnél fogva muszáj táncolnom.– válaszolta Periklész a rongyos bűvész.
- Miért nem tudsz ellenállni? – kérdezte Léna.
- Mert egyszer Bajmók Baltazártól lestem el néhány trükköt, s közben valahogyan a rabjává lettem. S nincs rajtam, aki segítsen. – panaszkolta keservesen.
- Nem lehet véletlen, hogy belénk táncoltál. – mondta Timót.
- Igen, igen. – helyeselt Berti bácsi. - Igaza van a fiatal barátomnak, nem véletlen, hogy velünk találkoztál. Paszkál király rendezte így, hogy átadhassuk neked az üzenetét.
- Mi lenne az? – kérdezte Periklész még mindig pörögve-forogva.
- Tudod-e, hogy ha Bajmók Baltazárra hallgatsz, és azt csinálsz, amit ő szeretne, akkor a ruhád csak egyre rongyosabb lesz, s így nem találkozhatasz soha a királlyal.
- Szóval, ha táncolok, akkor még rongyosabb leszek? – kérdezte Periklész.
- Igen. Nem látod? – kérdezte Timót.

- Nem – vágta rá elsőre a rongyos bűvész. – Vagyis mintha mégis – mondta, ahogy végigmérte magát.

- De az üzenet nem ez. Hanem egy örömhír. Paszkál király mindenkit pompássá tesz, aki bocsánatot kér azért, mert Bajmók Baltazárnak hitt. Sőt meghívja a győzelmi ünnepségre, és az új országában is jó dolga lesz majd. – mondat el Berti bácsi nagy lelkesedéssel Paszkál király rongyosoknak szóló üzenetét.

- Ugyan. Ki győzhetné le Bajmók Baltazárt? – kérdezte fásultan táncolva a rongyos.

- Paszkál király. És már le is győzte! – felelt Timót.

- Mi vagyunk a bizonyíték rá! – tette hozzá Léna.

- Igazán? – tette fel kétkedően Periklész a bűvész.

- Láthatod, hogy mi nem rongyokban járunk és nincs hatalma felettünk Bajmók Baltazárnak ezzel a fültépő, észszaggató, szívkeserítő zenével. – felelte magabiztosan Berti bácsi.

- Ezt belátom. De hogyan lenne szüksége Paszkál királynak egy bűvészre? Én csak a bűvészkedéshez értek – mondta szomorúan a rongyos bűvész.

- Paszkál király találna neked feladatot – próbálta vigasztalni Léna.

- Gondolod? – kérdezett vissza Periklész.

- Biztosan tudnál pár mutatványt előadni a pompások gyerekeinek! – bátorította Léna.

- És mit kellene tennem? – kérdezte a rongyos bűvész.

- Gyere el velünk Paszkál királyhoz. – tanácsolta neki Berti bácsi.

- Mikor indulunk? – kérdezte a rongyos bűvész.

- Most rögtön! Az ilyen ügyeket nem lehet halogatni! – mondta Berti bácsi elszántan.

- De jó! Újra találkozhatunk a királlyal! – mondta lelkesen a két fiatalabb pompás.

Ez az őszinte öröm kezdte kiszabadítani Periklész szívétBajmók Baltazár láncából.

A három pompás és Periklész a rongyos bűvész elindult visszafelé a sikátorokban. Hamarosan elérték a kaput, s kiléptek rajta, és hátuk mögött hagyva a fültépő, észszaggató, szívkeserítő zenével és táncoló rongyosokkal teli várost.

A palota felé haladva egyre távolibbá vált a zene. Egy idő után már csak halk morajlás volt. Ahogy egyre messzebbre jutottak, úgy csökkent Periklész táncának az üteme, és úgy ritkultak a tripla-dupla piruettek is.

Mire a palotához értek, a rongyos bűvész abba is hagyta a táncot. Ahogy abbamaradt a tánc, a három pompás is megállt, mint akik tudnak valamit.

A palota legmagasabb tornya felől egy hang szól:

- Üdvözlünk, Periklész! – mondta a hang.

- Ki vagy, és honnan tudod a nevemet? – kérdezte Periklész.

- Ő a király. – segítették ki a rongyos bűvészt a többiek.

- Paszkál király vagyok! Már régóta ismerünk téged! Tudjuk, hogy mit követtél el ellenünk, de azt is láttuk, hogy hogyan fogadtad az üzenetünket e három hű pompástól. Elhisszük, hogy szeretnél kiszabadulni Bajmók Baltazár rabságából – mondta a hang.

- Már régóta elegendő volt a rabságból és a táncból, de a rongyosságomra csak ez a három hű pompás mutatott rá, akik meghatottak az irántad való szeretetükkel. Fogadd bocsánatomat – válaszolta meghatva Periklész a rongyos bűvész.

A király ebben a pillanatban megjelent Periklész előtt, megölelte és utasította seregnyi szolgáját, hogy adjanak pompás ruhát. Azóta Periklész, mint pompás bűvész járja az országot és hirdeti a király hírét.

4. Bajmók Baltazár terve

Bajmók Baltazár, a főbajmók fortyogott a dühtől, amikor meghallotta, hogy újabb rongyosok lettek pompássá. „Csak tudnám, hogy hogyan tudnak ennyire jók lenni?” – dühöngött magában. „Mi lenne, ha összehívnám a bajmókokat? Hátha valamelyik léhűtőtől elbeszéléséből kiderül, hogy mi okozza ezt a bajt.” – jutott eszébe hirtelen két dühroham között. Rögtön üzent is nekik, hogy azonnal gyűljenek össze.

A bajmókok a világ minden tájáról felkerekedtek, és egy szempillantás alatt Bajmók Baltazár előtt teremtek:

- Fényed fényünk, ó Baltazár! – mondták kórusban.
- Végre, hogy itt vagytok haszontalanok! – recsegett rájuk Bajmók Baltazár, majd így folytatta:
- Mostanában szokatlanul sok rongyosból lesz pompás. Nem tapasztaltok valami furcsát?
- Nem tapasztaltunk! – válaszolták a bajmókok.
- Mindent úgy csináltok, ahogyan mondtam nektek? – kérdezte Bajmók Baltazár.
- Igen! – vágta rá gondolkodás Bajmók Baltazár csatlósa.
- Akadályozzátok, hogy a pompások a rongyosokkal találkozzanak? – kérdezte a főbajmók hitetlenkedve.
- Igen! Lefoglaljuk a rongyosokat ezernyi teendővel, így idejük nem marad pompásokba botlani. Ha mégis végeznek, és ilyen gondolatuk támad, betegséget lehelünk rájuk, vagy csapdába ejtjük őket. – felelték a bajmókok.
- És mit csináltok, ha egy pompás kijátssza a figyelmeteket? – kérdezett vissza a főbajmók.
- Morcossá és porcossá tesszük a rongyosokat, és beoltjuk egy kis maguknakvalósággal, hogy nehogy válaszoljanak az őket kérdező pompásoknak. – válaszolták a bajmókok.
- Arra is emlékeztek, hogy mit kell csinálni, ha egy rongyos mégiscsak meghallja Paszkál király szavait? – tette fel az újabb kérdést Bajmók Baltazár.
- Meg kell akadályozni, hogy találkozzanak Paszkál királlyal. – jött a bajmókok felelete.
- Mit tudtok kezdeni a pompásokkal? – kérdezte Bajmók Baltazár.
- Ööö... Velük már semmit nem lehet kezdeni! – nyögték ki a bajmókok.
- Micsoda? Ez azt jelenti, hogy egészen eddig nem is foglalkoztatok a pompásokkal? – kérdezte a főbajmók feldühödve.
- Semmi nem működött a pompások ellen, ezért nem kezdtünk velük semmit! – mondták a bajmókok bátran. – Úgy gondoltuk többet ér, ha a rongyosok törődünk. - tették hozzá.
- Ebben tévedtek! Ezért megérdemlitek, hogy a rém likbe zárjalak titeket! – bömbölte Bajmók Baltazár.

Azzal toppantott egyet és az összes bajmók, aki ott volt a rém likbe került. Még csak egy nyekkenés sem maradtuk utánuk.

„Most ki fogja elvégezni helyettem a piszkos munkát?” – kezdett morfondírozni magában Bajmók Baltazár. – „Megvan! Az ifjú bajmókok már elég nagyok, hogy őket állítsam munkába ezek helyett a semmirekellők helyett.” – villant be neki az ötlet.

Azzal üzent is az ifjú bajmókoknak, hogy rögtön jelenjenek meg előtte. Egy szempillantás alatt nagy nyüzsgés lett Bajmók Baltazár előtt:

- Fényed fényünk, ó Baltazár! – köszöntek a fiatal bajmókok.

- Úgy döntöttem, hogy mostantól kezdve ti lesztek az új bajmókok! – kezdte a főbajmók.

- Hurrá! – törtek ki üdvivalgásban a fiatalok.

- Elég! Nagyon fontos feladat vár rátok! Át kell vennetek a bajmókok helyét, és megakadályozni, hogy a rongyosokból pompások legyenek! – mondta főbajmók, majd így folytatta: - Mindent megtanítottam nektek, amit be kell vetnetek a pompások ellen, de a legfontosabbat még nem tudjátok.

- Mi az? – kérdezték a bajmók türelmetlenül.

- A pompások elleni legjobb fegyver, ha pacuhává teszitek őket. Most ezt is megtanítom nektek! – válaszolta Bajmók Baltazár felkacagva.

- Mi az, hogy pacuhává tenni? – kérdezték a bajmókok, mert ők csak annyit értettek meg, hogy ez a terv nagyon bajmókos, de azt nem, hogy hogyan is kell csinálni.

- A pompások régen rongyosak voltak...

- De nekem azt mesélte egy öreg bajmók, hogy volt kettő, aki először nem, meg aztán Paszkál ki... - vágott a szavába az egyik új bajmók, de aztán rögtön el is hallgatott, amikor Bajmók Baltazár dühösen rápillantott.

- Szóval ezek a rongyosok fellázadtak, és hallgattak Paszkál királyra, aki pompássá tette őket. Amikor rongyosok voltak, az én alattvalóim voltak, így mindegyiknek ismerem a gyengepontját, amit most megosztok veletek, hogy ti használjátok fel ellenük.

- Ez elég lesz, hogy ne figyeljenek Paszkál királyra? – kérdezte az egyik lángeszű ifjú bajmók.

- Igazad van, mert a gyengepont önmagában nem működne. Ezért fogunk csapdát állítani, amibe úgy sétálnak bele, hogy közben azt hiszik majd Paszkál királytervét hajtják végre, és közben meg nem is. – mondta diadalittasan Bajmók Baltazár.

- Miért jobb ez más módszereknél? – kérdezte egy másik bajmók.

- Ahogy egy pompás belesétál a csapdába, rögtön pacuha lesz. A király nagyon gonosz, ezért ki nem állhatja a rongyosokat és a pacuhákat. Ha egy pompás pacuha lesz, akkor a király rögtön

kipenderíti a palotából. Ezután a pacuha már azt teszi, amit én parancsolok. – mondta Bajmók Baltazár szuggerálva.

- Mindent értünk – vágta rá a bajmókok, aki közben megutálták Paszkál királyt, majd ezt kérdezték kórusban: - Mikor kezdünk?

- Előbb mindenki foglalja el a helyét a tereken, utcákon, munkahelyeken, iskolákban, és figyelje meg a rongyosait és a közelben lakó pompásokat! Ha ezzel készen vagytok, akkor várjatok, amíg oda nem érek hozzátok - adta ki Bajmók Baltazár az utasításokat. - Kom Pusztor, veled fogom kezdeni. A többiek induljanak! Gyerünk! – tette hozzá.

Azzal a bajmókok, Kom Pusztor kivételével rögtön elindultak.

- Mi a keleti városba megyünk! Kövess engem, és figyelj, amit csinállok! – mondta Bajmók Baltazár Kom Pusztorhoz fordulva.

Azzal mindketten csettintettek és eltűntek.

5. A világ legellenállhatatlanabb, szuperszörnyű gonoszvigyorra fakasztó játéka

Bajmók Baltazár és KomPusztor Kornél háza körül ólálkodott. Egy darabig szótlanulfürkészték a házat, míg KomPusztor meg nem törte a csendet:

- Itthon lehet? Mert nem akarnék feleslegesen itt dekkolni, ha közben gyűjthetném a pingeket – kérdezte KomPusztor.

- Koncentrálj, megígérem, hogy a játéksimtednek is hasznát veszed! Nézd csak meg, hogy nyitva van az ablak! – válaszolta Bajmók Baltazár.

- Akkor az ablakon keresztül fogunk rárontani? – kérdezte fellelkesülve a KomPusztor.

- Mennyi bajom van veletek! Nem, nem fogunk az ablakon betörni. Ez csak azt jelenti, hogy itthon van – mondta türelmetlenül Bajmók Baltazár.

- Mi a terv? – kérdezte KomPusztortanácstalanul.

- Kornél rongyos volt - mondta Bajmók Baltazár.

- Ööö. És ez mit jelent? - kérdezte a bajmók.

- Most mondtam el, és máris elfelejtetted? Jobb lenne, ha mindent magam csinálnék! Ti csak törni-zúzni szeretnétek! – fakadt ki Bajmók Baltazár.

- Nem igaz, én még szintlépésre is gyűjtök! – válaszolta sértődötten a bajmók.

- Ő volt az egyik legjobb szerkentyűjátékos rongyos az egész világomban. – kezdte Bajmók Baltazár látva a bajmók értetlenkedését. - Az elődöd, akit a rém likbe zártam, egyik legjobb nevelése volt. Így már kezd összeállni? – tette hozzá.

- Most már megvan! – vágta rá KomPusztor. – A rongyos múltját felhasználva akarjuk pacuhává tenni, hogy ne figyelhessen Paszkál királyra. Miért nem ezzel kezdted? – kérdezett vissza pimaszul a bajmók.

- Ne pimaszkodj! Foglalkozzunk inkább Kornéllal! Remélem arra már rájöttél mi a feladatod? – mondta Bajmók Baltazár.

- Egy olyan játékot programozni, aminek nem lehet ellenállni? – kérdezte KomPusztor.

- A világ legellenállhatatlanabb, szuperszörnyű gonoszvigyorra fakasztó játékát kell megcsinálnod! – javította ki Bajmók Baltazár vigyorral. – Menni fog?

- Naná! Elég galávaló vagyok hozzá! Már hozzá is kezdtem! – válaszolta magabiztosan a bajmók előkapva a szerkentyűjét. – De mit kezdünk Paszkál királlyal? – kérdezte, miközben vadul mókolta a játékot.

- Ez a beszéd! – mondta Bajmók Baltazár. – Ne aggódj miatta! Ha a gyűlésen említett trükköt bevetem Kornél ellen, akkor Paszkállal nem kell törődnünk. Annyira rémdöglesztőundorító, hogy elmondani is nehéz. Inkább megmutatom! Minden részletre nagyon figyelj, és tanuld meg! – mondta vigyorogva a főbajmók. – Hogy áll a játék?

- Már csak egy pillanat... - mondta lázasan pötyögve a szerkentyűn. – És kész! – mondta felkacagva.

- Akkor vágjunk is bele! –vágta rá Bajmók Baltazár. – Add ide a szerkentyűt!

- Na, de... - hebegte Kumposztor.

- Ne pánikolj! Értek hozzá. – vetette oda Bajmók Baltazár. Miközben kivette a még mindig csodálkozó bajmók kezéből a szerkentyűt. – Most feltöröm Kornél egyik pompás barátjának a fiókját.

Néhány kattintás után meg is volt vele, majd így folytatta:

- Ez meg is van. Most egy üzenetet fogok küldeni Kornélnak. – magyarázta a főbajmók.

- Ennyi lenne az egész? – kérdezte bizalmatlanul KomPusztor.

- Várd ki a végét! –intette csendre a főbajmók. – Mióta Kornél pompás lett csak azoktól az idegesítő pompásoktól kapott üzeneteket olvassa el a szerkentyűjén. Ezért fogok a barátja nevében írni neki. Ebben az üzenetben nem lesz köszönet! Először segítséget kérek, a végén pedig a játék fog szerepelni álcázva. Mivel nagyon szépen kértem segítséget, ezért rá fog kattintani erre az álcázott játékra, ami így elindul. És ha a világlegellenállhatatlanabb, szuperszörnyű gonoszvigyorra fahasztó játék elindul, akkor annak tényleg nem fog tudni ellenállni. S miközben játszik, nem fog nem fog Paszkál királyra figyelni, s így - anélkül, hogy észrevenné –és a játék elkezdi bemocskolni, és rendezetlenné tenni a ruháját. –magyarázta Bajmók Baltazár a rémdöglesztőundorító tervét, miközben a szerkentyűn pötyögött.

- Kész is vagyok! – kiáltott fel a főbajmók. – Már küldöm is. Nincs más dolgunk mint az ablakon keresztül figyelni, hogy mi történik.

Azzal elküldte az üzenetet és intett KomPusztornak, hogy settenkedjenek az ablakhoz.

Kornél éppen a szerkentyűjén pötyögött, amikor az megcsirrent. „Ki küld ilyen korán üzenetet?” töprengett el, miközben megnyitotta.

- Ez aztán a meglepetés! Vak Ond bácsi írt. – kiáltott fel örömmel, s rögtön el is kezdte olvasni: „Redves Fijjam! Kornéloom!

Hotyvaty? Én nagy jól vatyok. Sokat gondolok rád. Remélem eccer meg tudlak látogatni, ha épen ara járok. Tudod itt nagyon sok rongyos van. Probálok nekik elmondani az üzenetet. Nagyon nem akarnak halllgatni rám. Ez az!

Ezért ety nagyon nagy segítcséget szeretnék kérni tőled. Örülnék, ha eljönél eccer ide hozánk, hoty mogy valamit te is nekik. Az üzenetet, ha nagyon muszáj. Hátha rád joban halgatnak. Megtennéd, hoty eljősz?

Köldök néány fótót, ahoty eddig is. Azokón megnézheted, hogy hogyan bővült kicsinyke csapatunk, mijóta nem beszéltünk. A fótókért kattincs ide.

Csókol anyú is!

Szeretettel,

Odn baci”

- Ez érdekes – dűnnyögte maga elé Kornél, majd gyanakodva így folytatta: – Ond bácsi mindig hívni szokott. Most miért üzenet? Az lesz a legjobb, ha felhívom.

- Most mit csinálunk? Ha felhívja azt a bácsit, akkor lebukunk! – pánikolt Kom Pusztor.

- Nem lesz gond! Tudtam, hogy Kornél okostojáskodni fog, ezért erre is készítettem tervet. Szükségem lesz a szerkentyűdre.– mondta Bajmók Baltazár.

Kom Pusztor még mindig izgulva odaadta a szerkentyűjét. Bajmók Baltazár rögtön nyomogatni kezdett rajta, amit így kommentelt:

- Feltöröm és átírányítom Vak Ond bácsi szerkentyűjét a tiédre. Ezzel meg is vagyok. Most pedig megmutatom, hogyan tudod utánozni bácsi hangját. Figyelj engem, mert legközelebb egyedül kell csinálod.

- Ez a terv zseniális. De hogy fogom tudni megtanulni a bácsi beszédét utánozni? – kérdezte Kom Pusztor.

- Vagy megtanulod, vagy mehatsz a rém likbe. – mondta fenyegetően Bajmók Baltazár.

Ebben a pillanatban megcsirrent a szerkentyű. Bajmók Baltazár a fenyegető hangját félretéve csak intett Kom Pusztornak, hogy figyeljen és rögtön fel is vette a telefont:

- Szia Ond bácsi! Minden rendben van? Miért írtál üzenetet, ha elmondhattad volna, amikor beszélünk? – kérdezte nyugtalanul Kornél.

- Kedves Kornél! Öröm hallani a hangodat! – mondta hízelegve Bajmók Baltazár Ond bácsi hangján. – Minden a legnagyobb rendben van. Csak nehéz a rongyosokkal. Reméltem, hogy ha képeket küldök, akkor meggyőzhetlek, hogy gyere el hozzánk segíteni. – folytatta, majd ravaszul hozzátette: Megnézted őket?

- Még nem! Volt valami furcsa gondolatom. Mintha ez a egész nem tetszene Paszkál királynak. – magyarázkodott Kornél.

- Neki is tetszettek a képek. Nézd csak meg őket! Számítok rád!– bátorította Ond bácsit utánozva Bajmók Baltazár.

- Köszönöm! Túl gyanakvó voltam, de Bajmók Baltazár mindenre képes. – mondta Kornél.

- Ez így igaz. De Paszkál király vigyáz rád, így nem kell félned. – mondta a főbajmók.

- Szia Ond bácsi! – köszönt el Kornél.

- Szia Kornél! Várom a válaszodat! – köszönt el a főbajmók.

- Ezzel meg is volnánk! – mondta Bajmók Baltazár gúnyosan vigyorogva Kom Pusztornak. – Most már csak várunk kell, hogy mikor nyitja meg „képeket”. – tette hozzá.

Nem kellett sokat várniuk, mert Kornél némi hezitálás után megnyitotta az üzenetben lévő linket. Abban a pillanatban megjelent a világ legellenállhatatlanabb, szuperszörnyű gonoszvigyorra fakasztó játéka Kornél szerkentyűjének a képernyőjén.

A két bajmók az ablakon keresztül gonosz vigyorra fakadva nézte végig, ahogy Kornél hosszú hezitálás után elkezdi játszani. Látták azt is, amit már Kornél észre sem vett a játék közben, hogy pompás fehér ruháján elkezdtek megjelenni nagy és piszkos foltok.

- Ez az! Sikerült! – kiáltott fel Kom Pusztor.

- Maradj itt, és zilált szét teljesen Kornélt. – parancsolt a bajmókra Bajmók Baltazár, majd didalittasan folytatta: Örökké el tudnám ezt nézni, de indulnom kell, hogy a többi pompást is megfertőzzem.

Azzal eltűnt.